

2) Článek 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2700/2000 ze dne 16. listopadu 2000, je nutno vykládat v tom smyslu, že v situaci, kdy jsou osvědčení EUR.1 vydaná pro dovoz výrobků do Evropské unie zrušena z toho důvodu, že je jejich vydání stíženo nesrovnalostmi a že preferenční původ uváděný v těchto osvědčeních nebylo možné při dodatečném ověření potvrdit, nemůže dovozce zabránit dodatečnému výběru dovozního cla odvoláním na okolnost, že nelze vyloučit, že některé z těchto výrobků ve skutečnosti zmíněný preferenční původ mají.

(¹) Úř. věst. C 274, 9.10.2010.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 15. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Corte suprema di cassazione — Itálie) — Banca Antoniana Popolare Veneta spa, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura spa v. Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Věc C-427/10) (¹)

(„DPH — Vrácení daně odvedené bez řádného důvodu — Vnitrostátní právní předpisy, které stanovují možnost podat žalobu na vydání bezdůvodného obohacení k různým soudům a v různých lhůtách podle toho, zda se jedná o příjemce nebo poskytovatele služeb — Možnost příjemce služeb požadovat po poskytovateli služeb vrácení daně poté, co poskytovateli služeb uplynula lhůta pro podání žaloby proti daňové správě — Zásada efektivity“)

(2012/C 39/08)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Corte suprema di cassazione

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Banca Antoniana Popolare Veneta spa, incorporante la Banca Nazionale dell'Agricoltura spa

Odpůrci: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Corte suprema di cassazione — Výklad čl. 17 odst. 3 směrnice 77/388/EHS; šesté směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu — Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1) — Vrácení daně odvedené bez řádného důvodu — Vnitrostátní právní předpisy, které stanovují možnost podat žalobu na vydání bezdůvodného obohacení k různým soudům a v různých lhůtách podle toho, zda se jedná o

příjemce služeb (desetiletá lhůta) nebo poskytovatele služeb (dvouletá lhůta) — Možnost příjemce služeb požadovat po poskytovateli služeb vrácení daně poté, co poskytovateli služeb uplynula lhůta pro podání žaloby — Zásady daňové neutrality, efektivity a zákazu diskriminace

Výrok

Zásada efektivity nebrání vnitrostátním právním předpisům týkajícím se vydání bezdůvodného obohacení, které stanovují delší promlčecí lhůtu v případě občanskoprávní žaloby na vydání bezdůvodného obohacení podané příjemcem služeb proti poskytovateli těchto služeb, který je osobou povinnou k dani z přidané hodnoty, než je zvláštní promlčecí lhůta v případě žaloby na vrácení daně upravené předpisy daňového práva, kterou podá tento poskytovatel proti daňové správě, pokud tato osoba povinná k dani může skutečně požadovat od daňové správy vrácení této daně. Tato poslední podmínka není splněna, pokud má použití takové právní úpravy za následek, že osoba povinná k dani zcela ztratí nárok na vrácení DPH odvedené bez řádného důvodu, kterou ona sama byla povinna vrátit příjemci jejích služeb, od daňové správy.

(¹) Úř. věst. C 288, 23.10.2010.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 15. prosince 2011 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Vestre Landsret — Dánsko) — Niels Møller v. Haderslev Kommune

(Věc C-585/10) (¹)

(„Integrovaná prevence a omezování znečištění — Směrnice 96/61/ES — Příloha I bod 6.6 písm. c) — Zařízení intenzivního chovu prasat s prostorem větším než pro 750 prasnic — Zahrnutí či nezahrnutí místa pro prasničky“)

(2012/C 39/09)

Jednací jazyk: dánština

Předkládající soud

Vestre Landsret

Účastníci původního řízení

Žalobce: Niels Møller

Žalovaná: Haderslev Kommune

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Vestre Landsret — Výklad bodu 6.6 přílohy I směrnice Rady 96/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezování znečištění (Úř. věst. L 257, s. 26; Zvl. vyd. 15/03, s. 80) — Zařízení intenzivního chovu drůbeže nebo prasat s prostorem větším než pro 750 prasnic — Zahrnutí či nezahrnutí místa pro prasničky (pohlavně dospělé samice prasat před prvním porodem)

Výrok

Výraz místa pro prasnice obsažený v bodě 6.6 písm. c) přílohy I ke směrnici Rady 96/61/ES ze dne 24. září 1996 o integrované prevenci a omezení znečištění ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 166/2006 ze dne 18. ledna 2006 musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i místa pro prasníčky (zapuštěné samice prasat před prvním porodem).

(¹) Úř. věst. C 38, 5.2.2011.

Rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 15. prosince 2011 — Evropská komise v. Francouzská republika

(Věc C-624/10) (¹)

(„Nesplnění povinnosti státem — Daně — Směrnice 2006/112/ES — Články 168, 171, 193, 194, 204 a 214 — Právní úprava členského státu, která stanoví povinnost prodejce nebo poskytovatele usazeného mimo území státu jmenovat daňového zástupce a identifikovat se pro účely DPH v tomto členském státě — Právní úprava umožňující vyrovnání mezi odpočitatelnou DPH odvedenou prodejcem nebo poskytovatelem usazeným mimo území státu a DPH jím vybranou jménem jeho zákazníků a na jejich účet“)

(2012/C 39/10)

Jednací jazyk: francouzština

Účastnice řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupce: M. Afonso, zmocněnec)

Žalovaná: Francouzská republika (zástupci: G. de Bergues a N. Rouam, zmocněnci)

Předmět věci

Nesplnění povinnosti státem — Porušení článků 168, 171, 193, 194, 204 a 214 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, s. 1) — Vnitrostátní právní úprava, která stanoví povinnost prodejce nebo poskytovatele usazeného mimo území státu jmenovat daňového zástupce — Povinnost identifikovat se pro účely DPH — Povaha a rozsah nároku na odpočet

Výrok

1) Francouzská republika tím, že v hlavě IV správního pokynu 3 A-9-06 č. 105 ze dne 23. června 2006 stanovila administrativní strpění, které se odchyluje od režimu přenesení daňové povinnosti v případě daně z přidané hodnoty a které zahrnuje povinnost prodejce nebo poskytovatele usazeného mimo Francii jmenovat daňového zástupce a identifikovat se pro účely daně z

přidané hodnoty ve Francii, jakož i vyrovnání mezi odpočitatelnou daní z přidané hodnoty odvedenou takovým prodejcem nebo poskytovatelem a daní z přidané hodnoty, kterou vybral jménem svých zákazníků a na jejich účet, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají ze směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty a zvláště z jejích článků 168, 171, 193, 194, 204 a 214.

2) Francouzské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.

(¹) Úř. věst. C 72, 5.3.2011.

Žaloba podaná dne 18. října 2011 — Evropská komise v. Spojené království Velké Británie a Severního Irsku

(Věc C-530/11)

(2012/C 39/11)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: P. Oliver, L. Armati, zmocněnci)

Žalované: Spojené království Velké Británie a Severního Irsku

Návrhová žádání žalobkyně

— určit, že Spojené království tím, že v plném rozsahu neprovedlo a správně neuplatnilo čl. 3 odst. 7 a čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES (¹) o účasti veřejnosti na vypracovávání některých plánů a programů týkajících se životního prostředí a o změně směrnic Rady 85/337/EHS (²) a 96/61/ES (³), nesplnilo povinnosti, které pro ně vyplývají z této směrnice;

— uložit Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Podle čl. 3 odst. 7 a čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/35/ES nesmí být soudní řízení týkající se životního prostředí nepřiměřeně nákladné. Tím je proveden článek 9 odst. 4 Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, která byla uzavřena Uníí a většinou členských států.

Komise uvádí, že Spojené království tato ustanovení neprovedlo do všech tří právních řádů tohoto státního celku (Anglie a Wales, Skotsko a Severní Irsko).